

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμικό μνημόσυμο

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά πρέπει να τόν δω και θά τόν δω.
Έν ανάγκη, θά πάω στο σπίτι του. Θά πάω εκεί θαρρετά, όποιάδήποτε ώρα, όδιαφορώντας για τόν 'Αρτέμη. Θά πάω και θά ζητήσω τόν Λεάνδρο. Θά ζητήσω να τόν δω, να τού μιλήσω. Θά τόν ξανακερδίσω, κάνοντας γι' αυτό όποιαδήποτε θυσία...

Ποιά άξια έχει ή ζωή για μένα, χωρίς τόν Λεάνδρο, τή μόνη τής ζωής μου άγάπη;

Καλύτερα θά ήταν να είχα πεθάνει.
Νομίζω εύκολα μένα, μένα σε λίγους μήνες.
Γερνάει εύκολα μία νέα, όταν τήν χτυπήσουν άπανωτά ή συμφορές, ή μία κοντά στην άλλη.

Γερνάει πρώτα ή καρδιά, τόν πνεύμα ύστερα και τέλος τόν σόμα.

"Ήμουν μία ξέγνοιαστη παιδούλα. Και τώρα;... Γι είμαι τώρα; "Έχω τήν πείρα και τήν πίκρα μίας γηρασμένης γυναίκας!

Λίγο καιρό πριν παντρευτώ, στεκόμουν μπρός στο μεγάλο καθρέφτη τού σπιτιού μας και καμάρωνα τήν όμορφιά μου, πού άνθιζε και έλπικα κι' όνειρευόμουν και μεθούσα από χαρά και εύτυχία.

Κάνανε σύννεφο δέν μ' άπειλούσε.
"Ήμουν νέα όραία και πλούσια.

Δέν είχα μάθει άκόμα τήν χρεοκοπία τού πατέρα μου. Νομίζα πώς ή ζωή θά κυλούσε πάντα, έτσι όνειρευμένη κι' εύχαιριστη.

Κι' άξαφνα, άξαφνα άρχισαν ή συμφορές.
"Ή μία δυστυχία ήρθε κοντά στην άλλη.

Πριν χαρώ, καλά-καλά, τή νεότη μου, βρήθηκα παντρεμένη, μ' έναν άνθρωπο πού δέν τόν αγαπούσα, πού τόν φοβόμουν και τόν άηδίαζα.

Και σήμερα πειρά ή θέσι μου είνε παράξενη κι' άξιοβρήντη. Γι είμαι σήμερα; Μία χωρισμένη, μία γυνίκα, πού άπέτυχε στο γάμο της, πριν καλά-καλά μετώσει, πριν χαρή τή ζωή.

"Όποιαδήποτε άλλη στή θέσι μου θά έλπικε, θά λημονούσε γρήγορα, θά ξανάρχιζε τή ζωή της. Δέν λείπουν, άληθεια, οι άνδρες. Είνε καλόθουλοι και πρόθυμοι να παρηγορήσουν μία γυναίκα, πού άπέτυχε στον πρώτο της γάμο.
"Άρκει να υπάρχουν χρήματα κι' όμορφιά. "Έγώ δέν έχω χρήματα πειρά. Είμαι φτωχή, τόσο φτωχή, άλλοίμονο! Μά είμαι νέα κι' όμορφη. "Ωστόσο, δέν έχω καμμία έλπίδα πλέον, γιατί μου λείπει τόν θάρρος, μου λείπει ή διάθεσις.

Μόνον ό Λεάνδρος θά μπορούσε να μου δώσει εκείνο πού μου λείπει. Μά ό Λεάνδρος θά πρόδωσε κι' αυτός. "Ή λέξι «προδοσις», είνε βαρυσία. Κι' όμως, δέν μπορώ να μη τήν γράψω. Κάτι μου λέει πώς τόν όνειρό μου αυτό χάθηκε για πάντα.

Θάδιναν τά μισά χρόνια τής ζωής πού μου μένει άκόμα για να μάθω τί συμβαίνει, τί έκαμε τόν Λεάνδρο να μ' άποφύγη. "Υποπεύομαι τόν πατέρα μου. Κι' ασφαλώς, δέν είνε δυνατόν να συμβαίνει τίποτε άλλο. Μόνον εκείνος είν' ίκανός για ένα τέτοιο κατόρθωμα.

Μολασαύτα θά άγωνιστώ άκόμα. Θά κάμω ότι μπορώ, για να δω τόν Λεάνδρο. "Έλπίζω πολλά άπ' τή συνάντησί μου αυτή. "Έλπίζω να τόν ξαναφέρω κοντά μου, για πάντα πλέον. "Αν δέν τόν

πετύχω αυτό, δέν μου μένει άλλη λύσι άπ' τόν θάνατο.

Θά φύγω άπ' τόν κόσμο αυτό πικραμένη. Μά τί σημαίνει; Αυτό ήταν τόν γραπτό μου. Είμαι, όστόσο, βέβαιη πώς ό Θεός θά μου δώσει μίαν άκρη στον ούρανό, για ν' άναπαυθώ πειρά. Κι' έχω τόσο, τόσο ανάγκη από ήσυχία και γαλήνη, Θεέ μου!...
Θέλω πρό πάντων να λημονήσω, να λημονήσω...

Λένε πώς έκά, στα ούρανα τού "Άλλου Κόσμου, τρέχει βουθά τόν Ποτάμι τής Λημονιάς. "Ή ψυχές σκύβουν όταν φτάσουν εκεί πίνουν, σβήνουν τή θανατερή δίψα τους και λημονούνε. Ξεχνούν και διαβαίνουν άντίκρου ύστερα, για να χαρούν τού "Άλλου Κόσμου τή θεία γαλήνη.

"Όταν σταθώ ή ψυχή μου μπρός στο ποτάμι αυτό, να σκύψη διασαμμένη και θα πιή, θα πιή τήν ύγρη λημονιά, με λαχτάρα. Θά πιώ και θά ξεχάσω...

Και τότε, μονάχα τότε, θα νοιώσω τόν έαυτό μου λυτρωμένο άπ' τις γήινες έγνοιες και πίκρες...

Μακάρι νάρθη, Θεέ μου, ή ώρα αυτή.
Δέν διστάζω... Ούτε φοβόμαι...

"Ανυπομονώ. Αυτό είν' όλο. "Ανυπομονώ, ό, άνυπομονώ πού!...

('Απ' τόν 'Ημερολόγιο τού Λεάνδρου 'Αρτέμη)

"Όλα είν' έτοιμα.

"Έγραφα τις στεριές μου θελήσεις.

Δέν μου μένει πειρά τίποτ' άλλο.

"Ένα μονάχα στεριό πόθο νοιώθω βαθιά στην ψυχή μου: Να δω για τελευταία φορά τή Φλώρα. Να τήν δω χωρίς να με δη. Να τήν χαρούν τά μάτια μου για λίγο έστω, και να φύγω για τόν μεγάλο μου ταξίδι, κλείνοντας τήν εικόνα της στην ψυχή μου.

Πώς θά γίνη αυτό; Δέν ξέρω... Μά θά θρω άνα τρέπο κι' όσο πιο γρήγορα μπορώ μάλιστα.

Θέλω να δω τή Φλώρα χωρίς να μ' άντιληφθώ.

Δέν πρέπει να με δη, γιατί αυτό θά τά κατέστρεφε όλα.

Τό πράγμα δέν είν' εύκολο. Τό καταλαβαίνω καλά αυτό. Κι' όστόσο θά κάνω τήν άποροησία, πού τόσο τήν ποθεύ ή ψυχή μου. Θά παραφυλάξω έξω άπ' τόν σπίτι τής Φλώρας, τό άπόγευμα, μέσα σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο, μέ κατεβασμένες τις κουρτίνες. "Ετσι δέν ύπάρχει κίνδυνος να μ' άντιληφθώ.

Σταματώ εδώ, για να βγω έξω και να βάλω σ' ένεργεια τόν σχέδιο μου.

"Ετσι θά τελειώση και τόν 'Ημερολόγιό μου αυτό. 'Ημερολόγιο τών πιο σκληρών ήμερών τής ζωής μου.

Λίγες γραμμές άκόμα. Κι' ύστερα, τίποτ' άλλο. Τό χαρτί θά μείνη λευκό. Λευκό, ψυχρό κι' άφανο, σαν τή μαρμυρήνη πλάκα, πού θά με σκεπάζη...

('Απ' τόν 'Ημερολόγιο τού Λεάνδρου 'Αρτέμη)

Συνέχει α.—(Τό ίδιο ύράδυ)...
Θεέ μου, σ' ευχαριστώ!

Τήν είδα!... Τήν χάρηκαν τά μάτια μου, γέμισε τήν ψυχή μου φώς, ένα φώς παραδεισιού.

"Ή συγκίνησις μου ήταν μεγάλη. ήταν άπερίγραπτη.

(Άκολουθεί)

"Ήμουν μία ξέγνοιαστη παιδούλα, και τώρα...